

Sygn. akt III CSK 299/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa P. sp. z o.o. w S.
przeciwko Gminie W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 27 marca 2015 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 sierpnia 2014 r., którym oddalone zostało powództwo o zapłatę kwoty 23 512 400 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 listopada 2013 r. tytułem odszkodowania za uniemożliwienie korzystania w dotychczasowy sposób ze wskazanych nieruchomości, wskutek zmiany planu zagospodarowania przestrzennego w 2008 r.

Powódka w skardze kasacyjnej powołała podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością wyjaśnienia: „czy dla dochodzenia roszczeń wskazanych w art. 36 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. stosuje się termin zawity, określony przepisem art. 37 ust. 3 u.p.z.p., czy też termin przedawnienia”. „Jeżeli stosuje się termin przedawnienia, to czy roszczenie, którego podstawą jest przepis art. 36 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej i stosuje się do niego 3 letni termin przedawnienia, czy też nie jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej i stosuje się do niego 10 letni termin przedawnienia”. Potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości odnosi się do ustalenia, „czy w zakresie roszczeń, o których mowa w art. 37 ust. 3 u.p.z.p. znajdują się roszczenia objęte przepisem art. 36 ust. 1 u.p.z.p.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć zapewnieniu rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Nie jest jej rolą korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Do realizacji celu wyznaczonego temu

nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas, jak też rzeczywistego problemu. Z przedstawionej w uzasadnieniu wniosku argumentacji wynika, że w istocie chodzi o zastosowanie do ustalonych okoliczności faktycznych art. 37 ust. 3 u.p.z.p. albo art. 117 i 118 k.c. Powszechnie przyjmowane i ugruntowane zostały w orzecznictwie i literaturze zasady stosowania przepisu przewidującego termin zawity do dochodzenia roszczeń. Także zróżnicowanie terminów przedawnienia roszczeń objęte art. 118 k.c. było przedmiotem licznych wypowiedzi w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Brak w uzasadnieniu wniosku argumentów przemawiających za potrzebą zmiany prezentowanego stanowiska.

Z przyczyną objętą art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wiąże się wymaganie przytoczenia przepisów prawnych, których wykładnia budzi poważne wątpliwości oraz wyводу prawnego określającego na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, wykazanie ich poważnego charakteru, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r.,

II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepublikowane). Kwestie poruszone w ramach potrzeby wykładni przepisów pokrywają się częściowo z pierwszą przyczyną przedsądu. Dążenie do uznania, że wskazane w art. 37 ust. 3 u.p.z.p. konkretne roszczenia powinny obejmować inne jeszcze roszczenia, które nie zostały wymienione w art. 36 ust. 3 u.p.z.p., pozostaje w sprzeczności ze specyfiką terminu zawitego. Przedstawione przez skarżącą problemy dotyczą zastosowania art. 37 ust. 3 do dochodzonego przez nią roszczenia objętego art. 36 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. Nie ma usprawiedliwionych racji, że podjęcie decyzji w tym względzie wymaga wykładni o abstrakcyjny i ogólnym charakterze.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.